

Jan Berg är ett relativt nytt namn i Luleås konstliv. Han har tidigare visat bilder i några jurerade sammanhang bland annat Liljevalchs vårsalong och Blå/gul i Kalix. Nu provar han vingarna i en liten separatutställning i Lilla Galleriet på Konstens Hus. Berg visar måleri i form av ”skojiga” gubbar naivistiskt avmålade rakt framifrån, de flesta i halvfigur. Titlarna vittnar om ett avspänt och humoristiskt förhållande till motiven medan penselföringen i sin tur vittnar om ett i bästa mening respektlöst förhållande till själva måleriet.

Dock frågar man sig om man kan leva enbart på de meriterna? Fast *SmörHelge* i sin gula kostym och banankepa struntar nog i såna frågor och den *Onda fisken* verkar nöja sig med att ligga och se inge speciell ut. Bara gul och platt med sitt stora öga.

Formella brister kan förvisso ibland uppvägas av god färgkänsla, fint uttryck och en avväpnande humor. Bergs bilder har både det ena och det andra men utställningen som helhet når ändå inte riktigt fram. Stundtals kan jag dock tilltalas av den fina färgbehandlingen men uppteckningen upplever jag oftast som slappt förströdd och onyanserad, ungefär som avsiktslöst telefonklotter. Det blir lite av ett yvigt naivistiskt manér över de flesta bilderna. Det är som om färgerna sedda som råvaror ger föraningar om spännande anrättningar men smaksensationerna kommer liksom av sig för den enda krydda som används i tillredningen, och dessutom rikligt, är ketchup. Allt tenderar att smakar likadant.

Man kan ju naturligtvis hävda att det är ett uttryck för en viss kokkonst, eller stil. Men det köket frestar åtminstone inte mig. Sammantaget och i längden blir den mathållningen rätt enahanda.

En liten bild, längst inne i utställningen, betitlad *Idioten* uppvisar dock mer än bara färgkänsla. I den har Berg kombinerat sin färgbegåvning med uttrycksfull laddad uppteckning. Här lyfte råvaror, kryddning och tillagning anrättningen till kulinariska höjder och det blir mer än bara enkelt kul krubb, det blir god och upplevelserik konst. Med all den paradoxala enkelhet och bottenlösa komplexitet som det är ett uttryck för.

Gärna mer av sånt!

Bertil Sundstedt